

РЕШЕНИЕ

№ 4955

гр. София, 05.09.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 07.11.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **5682** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. 29, ал. 5 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към държавна сигурност и разузнавателните служби на българската народна армия (ЗДРДОПБГДСРСБНА).

Образувано е по жалба на Г. К. Г., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], против Решение №230/16.06.2011г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия в частта, в която се установява и обявява принадлежността на жалбоподателя към органите на ДС в качеството на секретен сътрудник.

Жалбоподателят иска отмяна на посоченото решение в тази част като го намира незаконосъобразно и определя като втора репресия над своята личност, първата – вербуването му през ноември 1958 г., а не както е записано на 15. 01.1959 г. – 6 дни преди да навърши 18 години, тъй като било забранено да се вербуват непълнолетни лица. Описва вербуването си като принудително – в сложната обстановка на 1958-1960 г. (след иракски събития и в У. и П. през 1956 г.) бил „под пагон”, извикан в Специална служба, където бил запитан „Ще пазиш ли родината си от враговете й”, поради изразено съгласие, следвало да подпише определен документ под диктовка на офицер. Два пъти бил викан в Специална служба – за да отговори на въпроси за бащата на негов съученик - бивш царски офицер. Бил преместен в С. и до февруари – март 1960 г. никой не се сетил за него, когато бил извикан в Специална служба

ЦДНА за да бъде активиран, но тогава на 19 години имал смелостта да откаже сътрудничество.

В съдебно заседание поддържа жалбата си лично и чрез процесуален представител, с довод за незаконосъобразност по чл. 30, ал.1, т.2 от ЗДРОПБГДСРСБНА тъй като бил вербуван преди да навърши 18 години, и липсвали доказателства чие е давал информация след навършването на 18-годишна възраст. Претендира, че в момента е репресиран поради отношението на публично известни личности към него във връзка с обжалваното решение, за лишаването му от възможността да получи български държавни отличия, нарушено било човешкото му достойнство.

Ответникът - процесната комисия чрез процесуален представител оспорва жалбата и моли отхвърлянето ѝ като неоснователна. Поддържа доводите в отговор на жалбата, че жалбоподателят е бил обект на задължителна проверка, тъй като е член на Президиума на Висшата атестационна комисия – специализиран орган на Министерски съвет съгласно чл.32 от Закона за научните степени и научните звания (ЗНСЗ) - отменен, закрита на 31.03. 2011г., съгласно § 8 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за развитието на академичния състав в Р. Б.. Поддържа, че същият е извършвал дейност като секретен сътрудник - категория „агент” по смисъла на § 1, т.4 от ДР на ЗДОПБГДСРСБНА, като се позовава на доказателствата посочени в решението на Комисията, както и на безпротиворечивост на данните в тях. Документите по делото попадали в кръга на посочените алтернативно, но не изчерпателно в чл.25, т.3 ЗДОПБГДСРСБНА, и във вр. с определението на документ по смисъла на § 1, т.1 от ДР на ЗДОПБГДСРСБНА, удостоверяващ принадлежност към органите и разузнавателните служби, представлявали официални писмени документи по смисъла на ГПК, и следвало да бъде зачетена тяхната доказателствена сила. Поради действие в условията на обвързана компетентност – с цел да не бъде превърната в особена юрисдикция и орган, който да бъде ангажиран с преценката на доказателства, не е съществувала друга възможност, освен да постанови обжалваното решение при наличие на предпоставките по чл. 25, т.3 от закона. Твърди се, че регистрирането на жалбоподателя било извършено след като навършил 18 годишна възраст, но е вербован преди да навърши тази възраст. Не е приложим чл. 30, ал.1, т.2 ЗДОПБГДСРСБНА, тъй като дейността на жалбоподателя като секретен сътрудник продължила след навършването на 18-годишна възраст, като се позовава конкретно на снемането му от отчет през 1960 г. , съдържащи се данни в картон обр. 4 че е бил ръководен от оперативни работници Е. М. Р., Вл. В. и С. И., а в протокола за унищожаване на делото му също се съдържала информация за осъществяване дейност, в това число и посоченото в жалбата за осъществени контакти. По тези съображения се иска съдът да постанови отхвърляне на жалбата.

Административен съд София град, Първо отделение, 12 състав, като обсъди доказателствата по делото по реда на чл.171 АПК, взе предвид становищата на страните и приложимите към фактите по делото правни норми, като изпълни задължението си по чл. 168, ал.1 АПК за служебна проверка на оспорения акт на всички основания по чл.146 АПК за законосъобразност на оспорения акт, намира за установено от правна и фактическа страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е с дата 29.06.2011г., предвид датата на постановяване на обжалваното решение, то е спазен чл.149,ал.1 АПК.

Жалбата по делото е подадена от надлежна страна, адресат на оспорения акт и с правен интерес от оспорването, в срока по чл.149,ал.1 АПК, както и срещу административен акт, който на основание чл. 29, ал.5 ЗДРОПБГДСРСБНА подлежи на съдебен контрол, намира същата за допустима. Следователно, същата следва да бъде разгледана по същество.

От фактическа страна съдът приема за установено следното:

С Решение № 230 /16.06.2011г. на КРДОПБГДСРСБНА, е установена и обявена принадлежността към органите по чл.1 от ЗДРОПБГДСРСБНА, на лица, заемащи посочените по чл.3,ал.1, т. 12 и т. 29 от същия закон длъжности - ръководителите на държавни институции, създадени със закон или с постановление на Министерския съвет, и техните заместници; други длъжности, които се заемат с акт на Министерския съвет или министър-председателя, във Висша атестационна комисия (ВАК).

По отношение на жалбоподателя е прието в решението и не се оспорва, че същият е член на Президиума на Висшата атестационна комисия от 2009г. видно от приложен списък към писмо от председателя на ВАК - л. 22 и л. 24. В качеството на такъв жалбоподателят е посочен като заемащ публична длъжност или осъществяващ публична дейност.

От фактическа страна за да бъде установена и обявена принадлежността на жалбоподателя към органите по чл.1 от разглеждания закон - конкретно „ДС, управление V- отдел VI, отделение I”, в мотивите на решението е посочено, че същият е осъществявал сътрудничество с тази служба в качеството на „агент”, с псевдоним „И.”, вербован на 15.01.1959 г. от подп. Е., и регистриран на 27.01.1959г., ръководен е от „о.р. Е. М. Р., о.р. Вл. В.; о.р. С. И.”. Решението се основава и на установени в архива документи: регистрационен дневник, картон – образец 4, Протокол №1359/1962 г. Предложение за унищожаване на лично и работно дело IA-36618;доклад на МВР с рег.№RB202009-001-05/01-08-I195/24.01.2008г., снемането от отчет през 1960 г.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, Допълнително са представени Заповед I-7/13.01.1957 г. на министъра на вътрешните работи относно работата с агентурата в органите на ДС и мерки за нейното подобрене; Заповед № I-25/07.03.1957г. на същия орган за въвеждане на нова инструкция по оперативния отчет в поделенията на ДС в МВР и Инструкция за оперативния отчет в поделенията на МВР.

Жалбоподателят изрично е посочен в представения на Комисията Списък на членовете на Президиума на ВАК, приложен към писмо от 09.03.2010г. на председателя на ВАК.

Като основание за издаване на обжалваното решение се сочи чл. 26,ал. 1,т.2 и т.3 от ЗДРОПБГДСРСБНА, а проверката се сочи като извършена по чл.3,ал.1,т.12 и т.29 от същия закон.

Съгласно представената Присъствена книга за заседанието на Комисията от 15.06.2011г., на същото са присъствали 8 от общо 9 членове на комисията – л.187. От представеното извлечение от Протокол № 169/15.06.2011г. – л. 188, се установява, че са докладвани от председателя на Комисията за жалбоподателя доказателствата и

фактите, посочени като мотиви на решението по отношение на него. От 8-те члена на Комисията, т.е всички присъствали, са гласували „за” предложения проект за вземането на решение за установяване принадлежността му и обявяване в публичното пространство по установения в закона ред на приетото за установено. Не се спори между страните, че жалбоподателят е уведомен единствено за взетото решение от Комисията, не е уведомявана за започналото административно производство в хода на същото.

Правни изводи на съда:

Обжалваното решение е издадено от компетентен колегиален орган, предвид правомощията на Комисията по чл. 9, т.2 ЗДРДОПБГДСРСБНА, да разкрива и обявява имената на български граждани, заемали или заемащи публични длъжности или извършвали или извършващи публична дейност, за които е установена принадлежност към органите по чл. 1 от същия закон. Следователно с издаването на обжалваното решение, Комисията е упражнила изрично предвидено в закона свое правомощие.

Не е налице и порок при формиране на волята на комисията за приемане на обжалваното решение, тъй като същата е заседавала в състава, в който е избрана с решение на Народното събрание от 05.04.2007 г., обн., ДВ, бр. 31 от 13.04.2007 г и от 8 от общо 9 членове, а решението е взето с мнозинство повече от половината от всички членове при наличие на заседателен кворум вр. чл. 8 ал.2 ЗДРДОПБГДСРСБНА. Предвид изложеното, то не е налице основание по чл.146,т.1 АПК за незаконосъобразност поради некомпетентност на обжалваното решение.

Обжалваното решение е издадено и в предвидените писмена форма и със съдържанието по чл. 29, т. 2 от ЗДРДОПБГДСРСБНА, тъй като съдържа изискванията се индивидуализиращи белези за лицето, чиято принадлежност се установява и обявява, както и данните относно заеманата щатна длъжност и на какво основание, доказващи принадлежността към органите по чл.1 от същия закон. В решението не е направено отбелязване по чл. 29,ал.3 от цитирания закон, но това не е необходимо, тъй като за жалбоподателя освен данни по регистрационните картотеки - картони обр. 4 и регистрационните дневници, е са налице и други доказателства по чл. 25, т.3 от закона – предложението за изключване на агент като Протокол за унищожаване на материали.

Решението съдържа и подписи на всички членове на комисията, които са и участвали в гласуването, с което е спазен чл. 16, ал. 3 от Правилника за дейността на комисията, като липсва и отбелязване за подписването му с особено мнение по смисъла на ал. 4 от същия Правилник. На заседанието е воден и протокол, приложен по делото, в който са отразени разискванията и гласуването на членовете на Комисията, съгласно чл. 8,ал.3 от ЗДРДОПБГДСРСБН. Протоколът е съставен в предвидената по чл.17 от посочения Правилник форма и е подписан също съгласно изискванията на посочената разпоредба. По тези съображения е спазена предвидената от закона форма за издаване на обжалваното решение, като не е налице незаконосъобразност на същото по чл. 146, т. 2 от АПК като основание за отмяна на решението.

При издаване на решение като процесното, ответната Комисия действа при условията на обвързана компетентност - при наличие на предвидено в закона основание да издаде решение за установяване и разкриване на принадлежност на дадено лице към органите по чл. 1 от Закона, то Комисията е длъжна извърши това въз основа на

документите, съдържащи се в специално създадения централизиран архив на документите на Държавна сигурност и на разузнавателните служби на Българската народна армия, който се управлява от КРДОПБГДСРСБНА - съгласно чл. 4, вр. чл. 11 и чл.1, ал.3 от ЗДРДОПБГДСРСБН.

От чл. 24 от същия закон следва, че правомощието на Комисията е ограничено до установяване или констатиране принадлежността на лицата по чл. 3 към органите по чл. 1 от закона. Комисията е обвързана да издаде административен акт с предписано от закона съдържание без право на преценка по същество на доказателствата, предвидени по чл. 25 ЗДРДОПБГДСРСБН, от които се установява принадлежността.

За целите на този закон, понятието „документ” не е дефинирано, а ответната Комисия не е овластена да обсъжда въпроса извършвана ли е дейност като агент от жалбоподателя, тъй като с решението си няма правомощие да признае или отрече дейност във връзка с принадлежност към тези органи.

Следователно, представянето на доказателства от страна на жалбоподателя в хода на производството по издаването на обжалваното решение, не би съставлявало основание за постановяването му в друг смисъл, с оглед на което е без значение предварителното уведомяване както и предоставянето на възможност да се запознае с доказателствата и да иска събирането на други в своя защита, на основание чл.35 АПК.

Изложеното води до извод, че не са допуснати съществени процесуални нарушения с неуведомяването предварително на жалбоподателя за започването на административно производство по издаване на процесното решение, както и неосигуряване на възможност да се запознае с доказателствата и да направи доказателствени искания. Следователно, не е налице нарушение по чл.146,т.3 АПК и съответно не е налице незаконосъобразност на решението на това основание.

По материалната законосъобразност на оспореното решение съдът намира следното:

Спорен момент по делото е нарушаването на конституционно установеното право на зачитане на човешкото достойнство с постановяване на обжалваното решение по съображение, че са изтекли повече от 50 години от вербоването и регистрацията на жалбоподателя като секретен сътрудник, достатъчен период за погасяване по давност на всяко престъпление.

Съдът не следва да обсъжда доводът за нарушаване на принципи и основни права на гражданите по Конституцията поради противоконституционност на приложения при издаването на обжалваното решение ЗДРДОПБГДСРСБНА, предвид постановеното с Решение № 4 от 26.03.2012г. по конституционно дело № 14 / 2011г. на Конституционния съд, с което е отхвърлено искането за противоконституционност на чл. 25,т.3 от същия закон, както и поради мотивите на решението, че не ес нарушават основни права с разгледаната уредба. Тази разпоредба от закона определя неизчерпателно документите, при наличието на които се установява принадлежност към органите по чл.1 от същия закон, приложена по отношение на жалбоподателя.

Не е налице несъответствие с норми по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи на чл. 25, т. 3 ЗДРДОПБГДСРСБНА, респективно обявяването на принадлежността на жалбоподателя към службите по чл.1 от същия закон въз основа на документи от архива на ДС по смисъла на

тази разпоредба, предвид приетото с Препоръка № R (2000)13 на Комитета на министрите на държавите-членки по отношение на Европейската политика за достъп до архивите, приета на 13 юли 2000 г. Съгласно тази препоръка въз основа на общите принципи, съвместими с демократичните ценности, се препоръчва на правителствата на държавите-членки да приемат законодателство за достъп до архивите, а съобразно допълнението към препоръката - т. III – 7, законодателството трябва да осигури разкриването на публичните архиви без всякакви ограничения, а по т. 7.1 предвижда изключенията от това общо правило, необходими в едно демократично общество, за да се осигури защитата на значими обществени интереси като националната сигурност, външната политика и обществения ред, както и защита на частни лица срещу предоставянето на информация относно личния им живот. В случая по отношение на жалбоподателя не е налице нито едно от посочените изключения. Приетата Препоръка на Комитета на министрите е приета именно предвид членове 8 и 10 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, с оглед на което националното законодателство -ЗДРДОПБГДСРСБНА, предвиждащ общ достъп до архивите на публичните органи, каквито са структурите на ДС, без да разграничава конкретната дейност, не засяга права по конвенцията.. Освен това Препоръката е вдъхновена общите принципи, съвместими с демократичните ценности именно с оглед на сложността на въпросите, свързани с отварянето на архивите. В случая с обжалваното решение не се засягат лични данни - тъй като не се изнасят факти за личния живот на жалбоподателя.

Не са приложими норми по Хартата за основните права на ЕС, тъй като не е приет законодателен акт в тази област по правото на Европейския съюз. Така в Рамково Решение 2008/913/ПВР на Съвета от 28 ноември 2008 година относно борбата с определени форми и прояви на расизъм и ксенофобия посредством наказателното право, което се ограничава до престъпления, извършени на основание на раса, цвят на кожата, религия, произход или национална или етническа принадлежност. То не обхваща престъпления, извършени на други основания, например от тоталитарните режими. В изявлението, добавено към протокола на Съвета към момента на приемането на рамковото решение, Комисията бе приканена да проучи и да докладва на Съвета в рамките на две години след влизане в сила на рамковото решение дали е необходим допълнителен инструмент, който да обхваща публичното оправдаване, отричане или грубо омаловажаване на престъпления на геноцид, престъпления срещу човечеството и военни престъпления, насочени срещу група лица, определяна по критерии, различни от раса, цвят на кожата, религия, произход, национална или етническа принадлежност, като например социален статус или политически убеждения. Това искане бе потвърдено в Стокхолмската програма, но все още не е приет законодателен акт от институциите на ЕС. Следователно, по международните актове е налице единствено задължение за българската държава да предостави достъп до документите на бившите секретни служби, но не е задължена да приеме законодателство за публичното оправдаване на лица, които са принадлежали към секретните служби на тоталитарните режими, в какъвто смисъл се излагат доводи в жалбата, т.е. независимо от изтичането на срок, достатъчен за погасяване по давност преследването за престъпления.

Според т. 3 от мотивите на Решение № 10/22.09.1997 г. по конституционно дело № 14/1997 г., с което са обявени за противоконституционни текстове от Закона за достъп до документите на бившата Държавна сигурност (ДВ, бр. 63 от 1997 г.) – отменен, справочната картотека и регистрационните дневници се съставят и съхраняват едностранно от органите на ДС и съдържанието им се пази в тайна от сътрудниците, поради което са съществували условия за вписване на картотеката и в регистрационните дневници на лица без тяхно знание и без тяхно съгласие и без да са извършвали дейност по доставяне на информация на бившата ДС, а унищожаването на някои лични и работни дела на картотекирани и регистрирани лица не е доказателство за наличието на такова сътрудничество. Въпреки това в чл. 25, т.3 от действащия закон за достъп до архивите на секретните служби - ЗДРДОПБГДСРСБНА (обн. ДВ бр. 102/2006 г.) законодателят отново е посочил, че наличието на определени документи, сред които и *"наличието на данни за лицето в справочните масиви (регистрационните дневници и картотеки), протоколите за унищожаване"*, представляват доказателства, с които се установява дейност на секретен сътрудник. Законодателят, следователно, не отдава значение на съдържанието на доказателствата по същество - дали има или няма безспорни доказателства за съзнателно доставяна информация на органите на бившата Държавна сигурност, в какъвто смисъл е цитираното Решение № 10/1997 г. на Конституционния съд, поради което и мотивите на същото са неприложими към действащия закон.

По тези съображения, прилагането на нормите действащия ЗДРДОПБГДСРСБН не противоречи на Конституцията, международни актове за защита на основните права и актове по правото на Съюза.

Съгласно чл. 24 ЗДРДОПБГДСРСБН обстоятелството за принадлежност към органите по чл. 1 от същия закон се установява и при наличието на дейност като „агент“, вербуван към тези органи, въз основа на документи, съдържащи се в информационните фондове. Видовете документи, установяващи такава дейност са изброени неизчерпателно в чл. 25 от същия закон, а в пар. 1т.1 от ДР на същия закон е дадено и легално определение на понятието „документ“, към които безспорно следва да се отнесат описаните документи в обжалваното решение - документи от ръководилите жалбоподателя щатни служители, регистрационен дневник, картони – образец 4 и образец 6, тъй като съдържат „записана информация“ във връзка с това му качество.

Видно от представената Заповед на министъра на вътрешните работи от 13.01.1957 г. л.223 агентът е лице, привлечено към секретно сътрудничество, а по т 5 - редът за разрешаване и утвърждаване на вербовка на агенти. Съгласно Инструкцията за оперативния отчет в поделенията на ДС на министерството на вътрешните работи, съгласно параграф 13, след като се проведе вербовката, оперативният работник представя рапорт и регистрационна бланка на началника, който е разрешил да бъде проведена вербовката, едновременно с това оперативният работник попълва картони обр. 4 и обр.6, които след утвърждаването на вербовката се подписват от

оперативния работник и заедно с регистрационната бланка, подписана от началника, утвърдил вербовката, се представя в VIII-ми отдел на ДС. Също в рапорта за вербовката оперативният работник следва да посочи как е протекла вербовката, как се е държал завербования, какви ценни сведения е дал, каква задача му е поставена, къде и кога е определена първата среща с него.

В регистъра е посочено „негоден” като причина за изключването на агент „И.” от агентурата - л.41, трети ред отгоре. В посочената заповед - трети нов абзац на страница втора (л. 224), **негодността на агентурата** се свързва с нарушаване на принципите на конспирацията и разшифроване на агентурата.

Съгласно т. 3, четвърти абзац от същата, страница 6 от заповедта, лист 228 от делото, към вербовка се пристъпва само след като се прецени целесъобразността и наложителността ѝ, „и ако има увереност, че кандидата ще се съгласи да сътрудничи с органите на ДС. Съгласно абзац 11 от същата точка на заповедта, на стр. 7 от същата, л. 229 от делото, Декларацията за сътрудничество има такова значение, че тя заангажира сътрудника да изпълнява задачите, които му се поставят и да запази в тайна отношенията си с органите на ДС.

Съгласно т.12, абзац 2, стр.13 от Заповедта, л. 235 от делото, „всички грамотни агенти трябва сами да пишат донесенията си”.

По делото не подлежи на съмнение, че жалбоподателят – с научна степен професор понастоящем, е бил грамотен към датата на вербовката, т.е. могъл е да даде писмена декларация за съгласие и да пише самостоятелно донесения, предвид твърденията, че от ученическата скамейка е взет в армията, когато е вербуван.

Цитираната заповед и инструкция на министъра на външните работи имат нормативен характер по смисъла на чл. 7, ал. 3 от Закона за нормативните актове, в сила към момента на приемането им, тъй като представляват по съдържание указания към подчинени органи за начина на изпълнение на нормативен акт, който министърът на вътрешните работи следва да осигури. Последното е общо правно положение за всички нормативни актове в областта на Държавна сигурност като структура на МВР.

Така от посочените в мотивите на решението доказателства безпротиворечиво се установява, че жалбоподателят е вербован на 15.01.1959г. от о.р. Е. М. и регистрирането му на 27.01.1959г. като секретен сътрудник – агент на Държавна сигурност (ДС) V управление, с псевдоним „И.” с № на личното дело 60921. Данните в картон образец 4 - за личното му дело, псевдонима „И.”, категорията секретен сътрудник – „агент”, управлението – V, отдел VI и датата на вербовката, на л. 39-43 от делото. Датата на регистрацията е вписана единствено в регистрационния дневник, вписаното в картон обр. 4 за номера на арх. дело съвпада с посочения такъв номер в Протокол 1359/01.08.1962г. В регистрационния дневник в графата изключен за псевдоним И. – трети ред отгоре надолу, е вписано „негоден”, посочения номер на архивно дело и дата 23.02.1960 г. В протокол № 1359 за унищожаване на материали по т.25 за Г. К. Г., [дата на раждане] е посочено, че през 1960 г. е изключен като агент „поради това, че няма

възможности и среда за работа”.

Следователно, изводът в решението за принадлежност на жалбоподателя към службите по чл. 1 от разглеждания закон, съдът намира за доказан въз основа на доказателствата по административната преписка.

За да се установи и обяви тази принадлежност на жалбоподателя от Комисията, следва кумулативно да е налице и задължение на Комисията да извърши това – т.е. да се основава и на предвидените по чл. 26 и чл. 27 от ЗДРДОПБГДСРСБН материално-правни предпоставки и да не е налице изключение по чл. 30, ал.1, т.2 от същия закон. В случая, не е налице хипотезата на предварителна проверка по чл. 27 от ЗДРДОПБГДСРСБН, следователно е допустима само предпоставка предвиден по чл.26 от този закон.

Съгласно посочената като правно основание за издаване на обжалваното решение -чл. 26,ал. 1,т.2 и т.3 от ЗДРДОПБГДСРСБНА, Комисията е задължена да установи принадлежност към органите по чл. 1 от същия закон на лицата, заемащи публични длъжности към два момента:

- По т. 2 за лица, заемали публични длъжности от 10.11.1989 г. до влизането в сила на този закон.

- По т.3 за лица, заемащи публични длъжности или извършващи публична дейност към деня на влизане в сила на този закон.

Законът е обнародван в ДВ. бр.102 от 19.12.2006г., като в същия не е посочена изрична дата за влизането му в сила,. Следователно, на основание чл. 5, ал.5 от Конституцията, влиза в сила три дни след обнародването му, т.е. от 23.12.2006г.

От съдържанието на чл.26, ал.1,т.3 от ЗДРДОПБГДСРСБНА следва, че за да упражни Комисията правомощието си по чл. 24 от същия закон и издаде обжалваното решение, жалбоподателят следва да заема публични длъжности или да извършва публична дейност, изрично дефинирани по чл. 3 от същия закон.

Съдът приема за установено, че жалбоподателят е вербуван и е бил агент към ДС като „агент”, т.е. бил е „секретен сътрудник” по смисъла на пар.1,т.4 от Допълнителните разпоредби на Закона, а впоследствие от 2009 заема публична длъжност към ВАК - член на Президиума.

За да се приложи основанието по чл.26, ал.1, т.2 от процесния закон, следва лицето да е заемало публични длъжности от 10.11.1989г. до датата на влизане в сила на закона, съобразно определените като такива длъжности към 23.12.2006г. и след влизането на закона в сила. В случая жалбоподателят е заемал длъжност която попада в обхвата на чл.3,ал.1 т.29 от разглеждания закон, във връзка с чл.33,ал.2 ЗНСНЗ(отм.), тъй като членовете на научните комисии към ВАК се назначават от председателя на Министерския съвет.

В заключение, жалбоподателят като „член на атестационна комисия” към ВАК, е заемал публична длъжност от 2009г., т.е. в периода след датата на влизане в сила на ЗДРДОПБГДСРСБНА -23.12.2006г., от което следва, че се установява наличие на соченото правно основание за издаване на решението по чл.26,ал.1,т.2 ЗДРДОПБГДСРСБНА. Следва извод, че жалбоподателят попада сред категорията лица, спрямо които

Комисията е задължена да установи принадлежност към органите по чл. 1 от същия закон.

Безспорно е по делото, че вербуването на жалбоподателя е извършено преди да навърши 18 години – на 15.01.1959г., към която дата съдът приема, че е представил и своето съгласие, както се твърди в жалбата и следва от процедурата по цитираните заповед и инструкция на министъра на вътрешните работи за вербуването на агентите и отчетността на секретните сътрудници. По делото не са представени писмени доказателства, съдържащи дадени сведения лично от жалбоподателя нито преди навършване на пълнолетие, нито след това. Предвид приетото по-горе от съда, че е грамотен, е могъл лично да предоставя такива, съобразно изричната разпоредба на заповедта.

Съгласно чл. 30, ал.1, т.2 от ЗДРДОПБГДСРСБНА, не подлежат на публикуване данни за лице, което е „изразило писмено готовност да дава или е давало информация единствено до навършване на 18-годишна възраст”. Посоченото съгласие е във връзка с вербуването на секретен сътрудник, какъвто факт за себе си твърди жалбоподателя и следва от процедурата за вербуване на агенти по заповедта на министъра на вътрешните работи.

Следователно, предвид процедурата, към датата на вербуването на агента следва да е дадено съгласие за сътрудничество с ДС. Когато това е извършено преди навършването на 18 –годишна възраст, от текста на чл.30,ал.1,т.2 ЗДРДОПБГДСРСБНА, че публикуването на данни за такова лице е обусловено от **изискването за активно сътрудничество чрез даване на информация, т.е. да са налице конкретни доказателства за дадена такава информация от съответното лице.** В случая такива доказателства липсват - както от жалбоподателя лично, така и съставени от друго лице за дадени сведения от агент И., с лично дело 60921, дадени след навършване на 18-годишна възраст.

Протокол № 1359, утвърден на 01.08.1962г., не съставлява доказателство за дадена информация от агент И., с лично дело 60921 след навършване на 18-годишната му възраст, по чл. 30,ал.1,т.2 ЗДРДОПБГДСРСБНА. Този протокол документира унищожаването на материали, а в относимата т. 25 за този агент не се сочи да е давал сведения или да са унищожени изходящи от него каквито и да са документи. също доказателство по смисъла на посочената разпоредба не се съдържат и в писмото на л. 48 от делото от 24.01.2008г., тъй като по т. 15 за този агент възпроизвежда посоченото съдържание на протокола за унищожаване на документи. Доводът за обратното на ответника е неоснователен.

Следователно, не са изпълнени изискванията по чл. 30,ал.1,т.2 от ЗДРДОПБГДСРСБНА за да бъдат публикувани данни за жалбоподателя за принадлежността му към структурите на секретните служби по чл. 1 от същия закон. Обжалваното решение противоречи на тази разпоредба,

Предвид изложените правни и фактически съображения, обжалваното решение е издадено при неправилно приложение на материалния закон, същото е постановено спрямо лице, за което не е налице основание за упражняване на предвидено в закона правомощие на комисията по

чл.26,ал.1,т.2 и т.3 във връзка с чл.3,ал.1,т.14 ЗДРДОПБГДСРСБНА, поради наличие на основанията по чл. 30,ал.1,т.2 от същия закон тези правомощия да не бъдат упражнени. Нарушена е забраната по последната разпоредба за публикуване на данни за принадлежност по чл.1 от този закон на лица, които са дали съгласие преди навършване на 18 годишна възраст, но няма доказателства за дадена информация от същите. Налице е основание по чл.146, т.4 АПК за незаконсъобразност и отмяна на обжалваното решение поради несъответствието му с чл. 30,ал.1,т.2 ЗДРДОПБГДСРСБНА.

Не е направено искане за присъждане на разноски от жалбоподателя и съдът не се произнася.

Водим от изложеното, Административен съд София-град, Първо отделение,12 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба Г. К. Г., от [населено място], **Решение №230/16.06.2011г.** на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия в частта, в която се установява и обявява принадлежността на жалбоподателя към органите на ДС в качеството на секретен сътрудник.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Административен съдия: